

[J. C. A. Larsen.]

beklage, og vi har derfor, som man vil se af Betænkningen og som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nævnte, set os nødsaget til at stille Ændringsforslag i den Form, at vi har stillet Forslag om en helt ny Affattelse af Loven.

Naar vi har gjort dette, er det ud fra det Synspunkt, at medens vi ellers havde været nødt til at stille Ændringsforslag til de fleste af Lovens Paragraffer, vil nu ærede Medlemmer, der jo ikke har kunnet følge Udvalgsarbejdet, lettere kunne overskue Forskellen mellem det oprindelige Forslag og det af os stillede.

Men vi har ogsaa gjort det ud fra en anden Betragtning, nemlig den, at det Forslag, vi har stillet, blev vedtaget i 1928 efter en lang og grundig Behandling i det andet høje Ting, og vi behandlede det her i Tinget i 1929; der havde været en første Behandling, Forslaget var gaaet i Udvalg, og der var udarbejdet en Betænkning, hvor et Flertal indstillede det fra Landstinget oversendte Forslag til Vedtagelse uforandret; denne Betænkning afgav vi den 13. Marts 1929, og Forslaget vilde have været Lov i dette Øjeblik, dersom ikke politiske Begivenheder den Gang havde standset Lovgivningsarbejdet. Derfor har vi ment, at det vilde være rigtigt igen at fremsætte dette Forslag.

Vi har nemlig ikke forandret vore Anskuelser angaaende Lærlingeforholdet siden den Tid; jeg kunde næsten sige: tværtimod. Den Tid, vi gennemlever nu, hvor Vanskelighederne for Erhvervslivet vokser Dag for Dag, kan ikke begrunde en saadan Omvæltning af de bestaaende Forhold som den, Flertallet foreslaar: Den Modvillie, der indenfor store Kredse af Erhvervslivet var til Stede mod Loven om Lærlingeforholdet, allerede da den fremkom i 1922, vil blive i meget høj Grad forstærket, dersom man vedtager det Lovforslag, som Flertallet nu har indstillet.

Der er sikkert i dette Foraar Tusinder af Forældre i vort Land, som skuer ud efter et Lærested for deres Børn. Jeg har talt med mange Haandværksmestre, som siger: vi vilde saa gerne antage en af dem, der har henvendt sig til os, men vi kan ikke, vi har ikke noget at bestille. Jeg siger, der er Tusinder, der spejder efter et Lærested for deres Børn, og jeg vil meget henstille, om man tror, det vil være rigtigt nu at foretage saadanne Forandringer i Lovgivningen, som fuldstændig vil lukke for Tilgangen af Lærlinge til Haandværket og Handelen. Ja, jeg er tilbøjelig til at tro,

at dersom den højtærede Socialminister eller det Parti, som nu danner Flertallet for dette Forslag, vidste, at det vilde blive vedtaget i denne Samling, vilde de betænke sig to Gange paa at faa det gennemført. De vanskelige Forhold, der er til Stede, kan ikke animere til en saadan Omvæltning af Lærlingeforholdet. (*Indenrigsministeren*: Hvad er det, der er saa forfærdeligt i dette Forslag?)

Ja, det er jo Socialministerens Forslag, der behandles, men jeg skal gerne nævne det; jeg synes i øvrigt, det er overflødig med disse Gentagelser, jeg er en stor Modstander af Gentagelser, men jeg kan godt overfor den højtærede Indenrigsminister, da han saa gerne vil have det, nævne for det første dette, at man ønsker gennem forskellige Organer for 3 Aar ad Gangen at opstille Bestemmelser om Lærlingelønningerne. Jeg maa holde paa, at det er det rigtige, at Lønningerne hviler paa en Aftale mellem Mestre og Forældre. Jeg tror ikke, der er mange Mestre i dette Land, det være sig smaa eller store, der ønsker at antage en Lærling, naar de kan risikere, at der, naar et Aar eller to af Læreperioden er forløbet, kan komme nye Bestemmelser om, hvor meget de skal yde Lærlingen.

Det var det ene Forhold. Jeg kan ogsaa nævne dette, at en Kommission skal bestemme, om en Mester maa have Lærlinge eller ikke, og jeg kan nævne Bestemmelserne — jeg har for øvrigt diskuteret dem adskillige Gange med den højtærede Indenrigsminister for Aar tilbage — om, at et Nævn skal føre Tilsyn og træffe Bestemmelse om alle Forhold vedrørende Lærlinge.

Det var en anden Sag, hvis Lærlingeforholdene her i Landet var saa slemme, at der var Grund til Beklagelser, men hvor kommer de Klager fra? Jeg har et stort Kendskab til Haandværkerkredse, og jeg ved ingen Steder, hvor Forholdene er af saadan Beskaffenhed, at man trænger til et Tilsyn. Forholdet er godt mellem Lærlinge og Mestre. Forholdet er godt mellem Lærlingenes Forældre og Mestre, og hvad skal vi saa med alle disse Indgreb og Foranstaltninger? De møder Modstand ude i Befolkningen. Jeg var for kort Tid siden til et Haandværkermøde, hvor der var til Stede 80 Haandværkere af alle mulige politiske Anskuelser, og en Haandværksmester, som jeg udtrykkelig ved altid har sluttet sig til det Parti, som den højtærede Indenrigsminister slutter sig til, sagde til mig: ja, men det er vel heller ikke Mening, at